

เล่าที่ร้าย
KOD *ร้อ*

อักษิณี : เขียน

DANGEROUS PRINCE

บทนำ

ราชอาณาจักรเลนีเซีย

ระหว่างรอยต่อของกลางวันกับกลางคืน ผืนฟ้าสววยราวกับภาพสีน้ำมันบนผ้าใบของจิตรกรเอก ที่ลากพู่กันเป็นเส้นยาว ไล่เฉดสีจากส่วนล่างตรงขอบฟ้าด้วยสีส้มแกมเหลือง สู่สีม่วงอ่อนจนถึงน้ำเงินเข้ม ด้านบนสุด อย่างที่เรียกกันว่าแสงทไวไลท์

ยอดหลังคาแหลมของหอคอยสี่ทิศรอบปราสาทสีน้ำตาลหลังใหญ่บนพื้นที่กว้างกว่า 130 เอเคอร์ ทาบเงาที่บดบังฉากหลังสีเขียว บางส่วนทอดสะท้อนลงบนทะเลสาบที่โอบล้อมอยู่โดยรอบ ทำให้ปราสาทมีสภาพเป็นเกาะกลางน้ำมีสะพานทอดข้ามสองสะพานหนึ่งเชื่อมตัวปราสาทขนาดย่อมกว่า อีกหนึ่งตรงสู่ลานจอดเฮลิคอปเตอร์

ไฟประดับรอบตัวปราสาทสว่างเรืองรองขึ้น เป็นสัญญาณว่างานเลี้ยงสำคัญใกล้เริ่มแล้ว

เสียงสั่งงานดังเอะอะอื้ออึงภายในห้องเครื่อง พนักงานเดินขวัคไขว่จัดเรียงพระกระยาหาร เพื่อกันการจัดลำดับผิดพลาด บรรยากาศเช่นนี้เกิดขึ้นเดือนละหนึ่งครั้ง ทุกส่วนในวังต่างมีงานล้นมือที่ห้องกว้างทางปีกขาขั้นบนของปราสาทก็วุ่นวายไม่แพ้กัน ที่ประทับของ เจ้าชายอีธาน วิลเลียม เฟลิกซ์

เจ้าชายรัชทายาทแห่งราชอาณาจักรเลนีย์เซีย

“ฉลองพระองค์”

“สนับเพลา”

“ถุงพระบาท”

“ฉลองพระบาท”

เสียงทูลพร่าของเบ็นจามินดังอยู่เป็นระยะ ด้วยฐานะพระอภีบาลเจ้าชายรัชทายาท เขาจำเป็นต้องตรวจตราพื้นที่ทุกตารางนิ้ว ข้าวของเครื่องใช้ รวมถึงพระกระยาหารของพระองค์โดยละเอียด หากมีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น เขาต้องกำจัดไม่ให้อันตรายนายเหนือหัวของตนได้ แม้จะไม่มีเหตุการณ์ลอบปลงพระชนม์เกิดขึ้นเลยภายในรอบยี่สิบปี เขาก็ไม่วางใจ

มหาดเล็กนับสิบนายในเครื่องแบบเต็มยศถือถาดกำมะหยี่สีสีแดง ห้อยพู่ทอง ที่บรรจุเครื่องแต่งกายซึ่งเป็นจามินเอ่ยเมื่อครู่มาหยุดยืนเรียงแถวหน้ากระดาน พระอภีบาลวัย 70 ปีพลิกดูแต่ละชิ้นอย่างพิถีพิถัน ก่อนจะพยักหน้าให้องครักษ์แต่ละนายก้าวพ้นไปเมื่อตรวจเป็นที่เรียบร้อย

งานคืนนี้ทุกพระองค์จะต้องทรงฉลองพระองค์เต็มยศ เป็นจามินหวังว่าเจ้าชายอีธานจะทรงยอมโดยดี ไม่ใช่ดิ่ง ชัดขวาง หรือก่อวีรกรรมเด็ดดวงอะไรให้แขกหรือในงานออกสิ้นขวัญแขวนเหมือนบางครั้งคราวที่ผ่านมา

พวกมหาดเล็กตบเท้าซักแถวเข้ามาแล้ว อีธานมองเงาสะท้อนของคนเหล่านั้นผ่านกระจกกรอบทองคำแท็บานสูงเท่าตัว แต่ละคนถือถาดมาอย่างดี ยืนนิ่งเหมือนตุ๊กตาทหารลานหมดยุ่ด้านหลังเขาเมื่อเข้ามาถึงครบทั้งขบวน

เจ้าชายหนุ่มปรายตามองเครื่องแต่งกายแต่ละชิ้นบนถาดพลาง

นี่ ใครช่างคิดค้นวิธีการแต่งกายของพระราชวงศ์ ทำไมมันจึงยุ่งเหยิง
วุ่นวาย ยากลำบากเวลาจะยืนจะนั่ง ไหนจะตราเกียรติยศหนักอึ้ง
นับสิบดวงพวกนั้นอีก

“เป็น”

เป็นjaminเข้ามาสมทบเป็นคนสุดท้าย สีหน้าที่เขาเห็นจากการ
มองผ่านกระจกเรียบนิ่งราวกับสวมหน้ากาก...แต่เป็นหน้ากากที่มีรู
เพราะเก็บซ่อนตัวตนที่แสนใจดีของเจ้าตัวไม่เคยมี

“กระหม่อม”

พระอภิบาลขยับเข้าใกล้ ยืนกุมมือเรียบร้อย

“ฉันเคยได้ยินตำนานของดอกไม้ชนิดหนึ่ง ดอกฟอร์เกตมีนอต
นะ”

อึานหมุ่นตัวมาพูดกับพระอภิบาลโดยตรง ไม่สนว่าตัวเองสวม
บ็อกเซอร์เพียงตัวเดียว ชีวิตของเจ้าชายในวัยเด็ก ยามอาบน้ำยังมีคน
ช่วยอาบให้ตั้งโขยง เห็นเขาเกือบเปลือยแค่นี้ธรรมดามาก “จะเล่าให้
ฟังนะ เรื่องมันมีอยู่กว่า...”

“เอาไว้ทีหลังเถิดฝ่าบาท งานใกล้เริ่ม...”

“เดี๋ยวซี” อึานจุกปาก รันเล่าต่อจนได้

“วันนี้อุตส่าห์อารมณ์ดีจะเล่านิทานให้ฟัง อย่างนี้ละ มีอัศวิน
ชาวฝรั่งเศสผู้หนึ่ง เขารักสาวคนรักมาก ทั้งคู่ชอบเที่ยวเล่นแถวลำธาร
วันหนึ่งหญิงสาวเห็นดอกไม้สีม่วงเข้มขึ้นกระจายเต็มริมลำธารเข้าก็
อยากได้ อัศวินหมายจะเอาใจสาวเลยอาสาเก็บให้แต่ดันซื้อบ๊องสั้น
ตกน้ำ”

ถึงตรงนี้เหล่ามหาดเล็กหัวเราะครืนก่อนจะรีบลดเสียงลงเมื่อ
เป็นjaminหันไปชมอดคิ้วใส่

“แล้วเป็นไงรู้มั๊ย” เจ้าชายหนุ่มถามแต่ไม่รอเป็นjaminตอบ รีบ
เล่าต่อเร็วปรือ “น้ำในลำธารเชี่ยวมาก หน้าข้าซุดเกาะะยังหนักจน

เจ้าตัวไม่อาจปีนกลับขึ้นมาได้ เขาจึงตัดสินใจโยนดอกไม้ในมือให้
ผู้หญิงที่ตัวรักแล้วตะโกนว่า Ne m'oubliez pas หรืออีกคือ Forget me
not ก่อนร่างจะจมหายไป”

นิทานจบลงตรงนี้พร้อมกับเสียงถอนหายใจ

“คิดดูสิเป็น ถ้าฉันใส่ครบทุกชิ้นนี้” องค์รัชทายาทปรายตาไปยัง
ภาด่นับสิบ “ชะตาชีวิตคงไม่ต่างจากเจ้าอัศวินนั่นนักหรอก!”

“อย่าทรงวิตกไปเลย” เป็นจามินพูดขึ้นเป็นประโยคแรกหลังจาก
อดทนฟังอยู่นาน “ถ้าจะมีใครสักคนจมน้ำ พระองค์จะเป็นคนสุดท้าย
...ซึ่งกระหม่อมไม่มีทางยอมให้เกิดขึ้น”

แววตาหาเรื่องของเจ้าชายอ่อนแสงลงทันที แต่ท่าทางเกรียง
เหลื่ออยู่ เขากางแขนกางขาแล้วว่า

“เฮ้! เร็วเข้า”

ราวกับทุกคนรออยู่แล้ว เมื่อมีพระบัญชา มหาเด็กรีบสวม
ฉลองพระองค์ถวายอย่างว่องไว ในขณะที่ใบหน้าหล่อเหลาของอีธาน
เต็มไปด้วยความเบื่อหน่าย

หากเอ่ยถึงพระราชวัง คนภายนอกคงฝันถึงความหรูหรา
ฟูฟ่า เต็มไปด้วยงานเล็ยงรีนเริงสนุกสนาน ทว่าความเป็นจริง
พระราชวังในความรู้สึกของอีธานไม่ต่างจากโรงเรียนดัดสันดานขนาดใหญ่
ที่เต็มไปด้วยกฎระเบียบและความเย็นชา

ทุกต้นเดือน เจ้าหญิงซิลเวีย พระอัยยิกาของรัชทายาทหนุ่มจะ
ทรงกำหนดให้จัดงานเลี้ยงขึ้น เพื่อทุกคนในราชวงศ์จะได้พบปะพูดคุย
ด้วย แม้อยู่ร่วมวัง แต่กลับต่างคนต่างอยู่ไปจนถึงอีกจาริษาไม่เว้น
วัน ทรงหวังว่าการสังสรรค์จะช่วยเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างพระญาติได้

“ไม่มีสายสะพายด้วยระอะ เอาให้เต็มยศไปเลย กับแค่ดินเนอร์
พร้อมหน้าประจำเดือน”

เหล่าผู้ถวายงานเร่งรีบแต่งฉลองพระองค์ถวายต่อไป ทำเป็น ‘หูทวนลม’ ไม่ได้ยินพระสุรเสียงเขียว

อีธานตัวต๋อยตาขุ่นขวางใส่เป็นจามินผู้เคราะห์ร้าย เขาไม่ได้โกรธพระอภิบาล แต่กำลังนึกถึงสมเด็จพระเจ้าผู้เป็นต้นคิดงานเลี้ยงบ้างนี่ แต่เป็นจามินก็คือเป็นจามินที่วางเฉยต่อจอมเกรออย่างเขาได้ตลอดเวลา

“ไหนล่ะสายสะพาย ฉันทพร้อมแล้ว”

ปกติถ้าถูกยั่วมากเข้าจะต้องมีปฏิกริยาสักอย่างตอบกลับมาก เช่นยิ้มเหมือนปลอบเด็กหรือเทศนา แต่วันนี้เป็นจามินกลับประหัดถ้อยคำผิดปกติ สัญญาณเตือนภัยประจำตัวอีธานบอกให้เขาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาอีกฝ่าย จ้อง จ้อง และจ้อง จนพบร่องรอยเล็กๆ ที่ปิดไม่มี

“ก็คิดอยู่ว่าวันนี้แปลก” อีธานส่งสัญญาณให้มหาดเล็กหยุดมือ เหล่ามหาดเล็กถอยหลังไปยืนสงบยังมุมหนึ่ง แกวตาดแต่ละคน เจือรอยสนุกที่จะได้เห็นเหตุการณ์ต่อจากนี้ ปล่อยให้เจ้าชายทรงไต่เบี่ยพระอภิบาลตามสะดวก

“บอกที มี ‘อะไร’ พิเศษในงานเลี้ยงรี”

สีหน้าเป็นจามินดูเหมือนตกใจก็ไม่ใช่โล่งใจก็ไม่เชิง หลังจากเงียบอยู่จิตใจใหญ่ก็ยอมปริปากด้วยน้ำเสียงเหมือนคนปลงตกแล้วว่าเป็นหนทางที่ดีที่สุด

“ในงานคืนนี้มีสนาตาซาได้รับเชิญจากสำนักพระราชวังด้วยพะยะค่ะ”

“นาตาซา...ใคร”

ในบรรดาความสามารถทั้งหมดที่มี อีธานขึ้นชื่อเรื่องความจำดีมาตั้งแต่ยังเด็ก เขาขมวดคิ้วเป็นปมเมื่อนึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าเคยได้ยินชื่อนี้ที่ไหน ในหมู่ญาตินั้นตัดไปได้เลย ส่วนคู่ควงที่มีอยู่แทบ

ทุกวงการก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้หญิงชื่อนี้เช่นกัน

แล้วหล่อนสำคัญอย่างไร เป็นจามินถึงปิดบังชื่อนี้ไว้จนนาที
สุดท้าย

“เป็น?”

“มิสนาตาซา... คุณหมายของพระองค์อย่างไรล่ะพะยะคะ”

“เตรียมเครื่องบิน!”

“ฝ่าบาท...” เส้นเลือดข้างขมับของเบ็นจามินปูดขึ้นทันที “อย่า
ทรงลืมลึพะยะคะ ว่าทรงก่อเรื่องอะไรไว้บ้าง ถ้า...”

“แล้วยังไง”

อีธานสวน เป็นคนก่อเองจะลืมิได้อย่างไรเล่าว่าสามเดือนก่อน
เขากลับออกจากงานกะทันหัน ทิ้งเลดี้ซูซานไว้กลางงานเต็มร่าขณะ
พิธีกรประกาศว่าเขาจะต้องเต็มร่าเปิดพลอร์กับเธอ

“ท่านอย่าทรงจัดการก็ควรจะเป็นคู่แข่งฉันไม่เกี่ยว”

นี่คือสิ่งที่เขาบอกกับเบ็นจามิน

สองเดือนก่อนสำนักพระราชวังเพิ่งแก้ข่าวว่าภรรยาชายหนุ่มควง
หญิงสาวสองคนออกมาจากโรงแรมในเช้าวันหนึ่งเป็นเพียงคนหน้า
เหมือนเท่านั้น ไม่ใช่เจ้าชายอีธาน รัชทายาทแห่งเลนีเซียแต่อย่างใด

ส่วนอาทิตย์ที่แล้ว มีรายงานข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ
รายการโทรทัศน์ทุกช่อง ถึงความไม่เหมาะสมกรณีมีมือดีถ่ายคลิป
ขณะเจ้าชายอีธานเมาไม่ได้สติ จนต้องถูกหามกลับจากสถานบันเทิง
ชื่อดังแห่งหนึ่ง

“ท่านอย่าของพระองค์ยังกริ้ว...”

เบ็นจามินพยายามเกลี้ยกล่อมอีกตามเคย แต่เพราะชื่อนี้ที่เดียว
ที่ทำให้รอยยิ้มร้ายกาจผุดขึ้นบนใบหน้าอีธาน

“ยังต้องทำ ไปเตรียมซะ ฉันไปถึงให้พร้อมบินทันที”

ก่อนเวลางานเลี้ยงเริ่มห้านาที ภายในห้องพระโรงใหญ่ คึกคักด้วยเหล่าเชื้อพระวงศ์และอาคันตุกะกิตติมศักดิ์ โต๊ะจัดเลี้ยงวาง ต่อกันตลอดความยาวของห้อง พริ้งพริ้วมด้วยเชิงเทียน ชุดจานหรูหรา และแจกันดอกไม้สดงาม อีกด้านหนึ่งอีธานกำลังลัดเลาะข้ามสะพาน จากปราสาทหลังใหญ่มาอีกฝั่ง ผ่านทวารยามเพื่อมุ่งหน้าไปยังรันเวย์ ถัดจากปราสาทหลังเล็กซึ่งเป็นจุดนัดหมาย

ทหารคนดังกล่าวทำความเคารพอย่างไม่รู้อิโนอิเหน่ กระทั่งมี เสียงดังต่อมาเป็นทอด

“อยู่ทางนั้นๆ”

“องค์ชาย องค์ชายพะยะคะ”

เสียงคนเหล่านั้นดังมาก่อนตัวแต่ไกลทว่าได้ยินชัดทุกคำ ทหาร ยามทำท่าเล็กน้อย มองต้นเสียงนับสิบวิ่งตรงมาอย่างเร่งร้อนสลัดกับ อีธานที่เพิ่งหยุดพักททายเขาตามปกติ

“จับไว้ อย่าให้ทรงหนีไปได้!”

คนหัวแถวตะโกนบอก คราวนี้ความมุ่งหมายเป็นปดิดทิ้ง ทหาร ยามรีบขยับขวาง แต่ก็ยังลังเลที่จะจับ เพราะจะว่าไปแล้ว ทหารครึ่ง ค่อนวังอยู่ใต้บังคับบัญชาขององค์ชาย รวมถึงเขาด้วย

“กระหม่อมขอประทานอภัย”

“ฉันท้าใจ โรเบิร์ต” ท่าที่อีธานดูไม่ทุกข์ร้อน “เมื่อยคลอหรือ ยัง ไว้กลับมาจะส่งของขวัญไปให้”

นายทหารโรเบิร์ตอ้าปากคราง ลืมเรื่องสกัดกันเจ้าชายหมดสิ้น

“พระองค์...ทรงจำชื่อกระหม่อมได้ และยังมี...”

“แน่นอน วันนี้ฉันรีบ ไปละ” เจ้าชายทรงขยิบพระเนตรใส่

กว่านายทหารโรเบิร์ตจะทันนึกได้รัชทายาทหนุ่มก็หายลับไปใน เงามืดเสียแล้ว

เครื่องบินส่วนพระองค์เทกออฟก่อนเหล่าทหารตามมาถึง
เพียงเส้นยาแดงผ่าแปด ความไวเรื่องการหลบหลีกทรงไม่เป็นสองรอง
ใครเอาเสียเลยจริงๆ เป็นจามินนี่ก็อย่างหมั่นไส้กึ่งปลง

“ทรงหาแต่เรื่องยุ่งให้กระหม่อม”

“แต่ก็ไม่เคยขัด” เจ้าชายอิธานหัวเราะว่า แววดตาเป็นประกาย
ยามได้ทำตามใจ “ไม่มีใครเข้าใจฉันเท่าเป็น”

เป็นจามินผืนยิ้มไว้อย่างยากเย็น แกล้งถอนใจเสียดัง มองผ่าน
กระจกตู้เบื้องล่าง เห็นพระราชวังกลายเป็นจุดเล็กๆ อยู่ท่ามกลางไฟ
ประดับประดาสีเหลืองอร่าม

ข่าวเรื่องเจ้าชายรัชทายาทเสด็จออกจากวังกะทันหันคงแพร่
สะพัดแล้วและคงวุ่นวายกันทั่ว แน่นนอนว่างานเลี้ยงสุดพิเศษที่เจ้าหญิง
ซิลเวียทรงหมายมั่นพึงยับไม่เป็นท่า ขณะที่ ‘ตัวต้นเหตุ’ นั่งไขว่ห้าง
ผิวปากเรingers

เป็นจามินนวดขมับซ้ายขวา ได้แต่หวังว่าเจ้าชายอิธานจะหยุด
ก่อเรื่องในเร็ววันนี้ อย่างน้อยก็ควรจะทำก่อนเขาลงโลง

กลางสนามโปโลซึ่งมีพื้นที่กว้างประมาณสี่สนามฟุตบอล จอมก๋อเรื่องที่ได้รับเชิญให้เป็นนักกีฬากติมศักดิ์เข้าร่วมแข่งขันโปโล การกุศลกำลังขับเคี่ยวกันอย่างสนุกสนานโดยมีเสียงเชียร์จากบรรดาสาวๆ เป็นแรงสนับสนุน

“องค์ชาย ผู้เขานะคะ”

“ฉันจะมอบร่างกายเป็นรางวัลให้องค์ชายในคืนนี้”

นางแบบสาวชื่อดังของวงการพุดขึ้นอย่างไม่อายใคร ทำให้หญิงสาวดีกรีนางเอกดาวรุ่งที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ทำหน้าแบ้ด้วยความหมั่นไส้

“มอบร่างกายเป็นรางวัล...เฮอะ” ฝ่ายนั้นตวัดเสียงเยาะ “คิดว่าอยู่ดีๆ ใครหน้าไหนจะเสนอตัวให้องค์ชายได้หรือ ถ้าไม่ได้รับเลือกก็ไม่มีสิทธิ์นะ!”

คนถูกแหวะหน้าแดงก่ำ ทำท่าเหมือนอยากกระโจนเข้าบิบบอเจ้าของเสียงแหลมบาดหู

“ผู้ดีขนาดนี้ ท่าทางจะเคยถูกตัดสิทธิ์สินะ”

“นี่!”

“จิตใจดำละซี...ว้าย เจ็บ เคยแน่ๆ เลย” นางแบบสาวลอยหน้า

เสียงหัวเราะเยาะกับบทสนทนาที่ดังเมื่อแม่คนใกล้เคียงพลอย
ทำให้คนอื่น ๆ หัวเราะสะใจบ้าง นางเอกสาวชอยเท้าไปมาพร้อมกรี๊ด
เสียง ถ้าไม่ติดว่าอยู่ท่ามกลางสายตาผู้คนและหนุ่มหล่อในสนามอาจ
จะหันมาเห็นคงเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อไม่รู้จะ
ทำอย่างไรเจ้าตัวจึงได้แต่เดินกระแทกเท้าแยกไปอยู่อีกมุมหนึ่ง

ทีมที่ได้รับความสนใจเป็นพิเศษในการแข่งขันคราวนี้ถูกเรียกว่า
'ก๊วนเจ้าชาย' มีทั้งหมด 5 คน ประกอบด้วย เลวิน ดราโก วินเซ็นต์
เจ้าชายเดวิน และเจ้าชายอีธาน

แม้ว่าสมาชิก 3 ใน 5 จะไม่ใช่เจ้าชาย แต่รูปร่างหน้าตาและ
ชีวิตความเป็นอยู่เหมาะสมกับฉายาอย่างยิ่ง นอกจากทุกคนจะหล่อ
เหลาปานเทพบุตรแล้ว ยังมีไฟล์ไฟล์เลิศเลอจนหญิงสาวค่อนโลกต่าง
ใฝ่ฝันถึง แม้เป็นเพียงคู่คงชั่วคราวของพวกเขาสักครั้งหนึ่งในชีวิต
ก็ยิ่งดี

เริ่มจาก เลวิน นิโคลาส เฟอร์ลอง ทายาทเจ้าของโรงแรม
เฟอร์ลองซึ่งมีสาขาทั่วทุกมุมโลก รวมถึงโรงแรมเฟอร์ลองสาขาสิงคโปร์
ที่อยู่ใกล้กับสนามโปโลที่จัดการแข่งขันในวันนี้ด้วย ว่ากันว่ามรดกที่
จะได้รับ ไร้ขีดลวดชาดก็ยังไม่หมด

คนต่อมา ดราโก กราซซินี ครอบครัวของเขาเป็นเจ้าของสาย
การบินกราซซินี แอร์ไลน์ มีเที่ยวบินตรงสู่นครหลวงสำคัญๆ ทั่วโลก
แต่แทนที่เจ้าตัวจะสนใจสืบทอดกิจการ กลับรักในงานเดินแบบ
มากกว่า ชื่อเสียงของเขาในวงการดังกระฉ่อน รายได้ต่อปีมากพอเลี้ยง
ชีพได้สบายโดยไม่ต้องพึ่งเงินจากครอบครัวสักเหรียญ

คนที่สาม วินเซ็นต์ โกลด์สมิธ แคนนามสกุลก็บอkeyื่อว่าตระกูล
นี้ร่ำรวยขนาดไหน ลำนวนคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดเป็นคำเปรียบ
เทียบที่ไม่เกินจริงไปนัก เพราะกิจการค้าทองของครอบครัว เจ้าตัวจะ
คาบสลับซ้อนพร้อมกันยังได้ ปัจจุบันวินเซ็นต์ทำงานเป็นที่ปรึกษา

ทางด้านการเงินคนสำคัญของบริษัทยักษ์ใหญ่หลายแห่ง จัดเป็นคน
บ้างานมากคนหนึ่ง

เจ้าชายเดวิน กิลฟอร์ด มอนทราเวีย สมาชิกคนที่สี่ของก๊วน
เจ้าชายแห่งประเทศไทยมาเคซซีเนีย แม้จะเป็นเจ้าชายจากประเทศเล็กๆ
ที่ตั้งอยู่กลางมหาสมุทรแปซิฟิก แต่ความร่ำรวยและชาติกำเนิดอันสูง
ศักดิ์เหมือนแม่เหล็กชั้นโตที่ดึงดูดสาว ๆ ให้เข้าหาไม่ช้าหน้า

ส่วนคนสุดท้ายซึ่งกำลังควมบ้าพร้อมเอี้ยวตัวลงหวดไม้โปโล
เพื่อปิดเกมในซีกกาสุดท้ายคือ เจ้าชายอีธาน วิลเลียม เฟลิกซ์ เจ้าชาย
รัชทายาทแห่งราชอาณาจักรเลนีเซีย ประเทศเล็กๆ แถบยุโรปตะวันออก
ออกเฉียงใต้ริมฝั่งทะเลเอเดรียติก

ด้วยความหล่อเหลาพ่วงตำแหน่งว่าที่กษัตริย์ รวมถึงการวางตัว
ติดดินเข้าถึงได้ง่าย เขาผู้นี้จึงได้รับการจัดให้เป็นหนึ่งในท็อปเทนของ
รัชทายาทที่มีสาว ๆ หลงรักมากที่สุดในโลกถึงสามปีซ้อน ชนิดที่ต่อให้มี
สาวควงผู้หญิงไม่ช้าหน้า ผู้ที่ไฝฝันอยากเป็นซินเดอเรลลาในชีวิตจริง
ก็ไม่แคร้

หนุ่มหล่อทั้งห้าเริ่มสนิทสนมกันตั้งแต่ครั้งเรียนด้วยกันที่สถาบัน
โรงเรียนชายล้วนชื่อดังแห่งประเทศอังกฤษ ชีวิตหลายปีในโรงเรียน
ประจำทำให้ความเป็นเพื่อนของทั้งห้าแน่นเหนียวยิ่งกว่าพี่น้องร่วมสาย
เลือด แม้ภายหลังวินเซ็นต์จะออกจากโรงเรียนกลางคันก็ตาม

นอกจากความเนื้อหอมกับประวัติเพอร์เฟกต์แล้ว อีกอย่างที่
พวกเขาเหมือนกันคือชอบก่อวีรกรรมจนตกเป็นข่าวไม่เว้นแต่ละวัน
โดยที่เจ้าตัวไม่เคยแยแส

เสียงปรบมือและเสียงกรี๊ดกร๊าดของสาว ๆ ดังขึ้นหลังการ
แข่งขันโบโลการกุศลจบลง เลวิน หนึ่งในก๊วนเจ้าชายเนื้อหอมที่
สมัครใจเป็นผู้ชมเพียงอย่างเดียวลุกขึ้นเดินไปรวมกลุ่มกับเพื่อน โดย

มีเจ้าของเสียงวี๊ดว้ายก่อนหน้าี่ตามเป็นทาง

“ยังจริงจังอย่างกับลงแข่งโอลิมปิกเหมือนเดิม” เลวินตบ่าแซว อีธานที่ยิ้มรับทั้งเหวอเต็มหน้า

เจ้าชายทั้งสองในกัวนอาจมีชีวิตสูงส่งเต็มไปด้วยกฎระเบียบ เวลาอยู่ในวัง ทว่าเมื่ออยู่ภายนอกกลับใช้ชีวิตปกติเหมือนคนทั่วไป แม้แต่คำพูดจากกับคนอื่น ๆ

“นายยังไม่ชินอีกหรือ” เจ้าชายเดวินเอ่ยพลางโอบเอวนางแบบ สาวสวยสองคนเข้าหา

กีฬาโปโลเป็นกีฬาอันดับของทั้งกลุ่ม แต่เป็นที่รู้กันว่าอีธานชอบ มันมาก ๆ ถ้าเขาไม่ใช่เจ้าชายและคิดเอาดีทางนี้คงสบายไปทั้งชาติ เพราะคงได้ค่าตัวสูงลิบลิวจากความสามารถที่มี

“ชักหิว มีอะไรให้กินบ้าง”

เสียงบ่นพึมพำดังมาจากวินเซ็นต์ที่กำลังมองข้ามไหล่ดาราสาว สุดเซ็กซี่ใกล้ตัวไปยังเต็นท์อาหารที่เรียงรายอยู่ข้างสนาม ท่าทางเฉื่อยชานในเวลาปกติเปลี่ยนเป็นงุ่นง่านทุกทีที่ห้องร้อง

“ไอ้เห็นแก่กิน” ดราโกว่าหลังเงยหน้าขึ้นจากริมฝีปากอึดของ คู่ดวงที่เพิ่งพบกันข้างสนามก่อนเริ่มแข่งขัน

“หรือนายไม่หิว” วินเซ็นต์ไม่ยอมแพ้ตามแบบฉบับคนเห็นเรื่อง กินเป็นเรื่องใหญ่

ในขณะที่สี่หนุ่มนั่งเฝ้ากับสาวสวยในอ้อมกอดพลางพูดแซว ๆ กันไปมา อีธานกลับเป็นคนที่เงียบที่สุด รอยยิ้มบนใบหน้าหายไป นางแบบกับดาราสาวที่แข่งขันกันบดเบียดเนื้อตัวเข้าหาไม่ได้รับความสนใจมากไปกว่าโอบเอวไว้หลวม ๆ

สายตาของเขากวาดไปทั่วบริเวณงาน บรรยากาศเลิศหรูโซย น้ำหอมกลิ่นละมุน รถยนต์ราคาแพงอย่างโรลส์-รอยซ์ เฟอร์รารี ลัมโบร์กินี บูกัตติ ที่นำมาจอดเรียงรายราวกับโชว์รูมกลางแจ้ง ชายหญิง

ในชุดแบรนต์ใหม่และแฟชั่นหมวกที่แทบจะเป็นสัญลักษณ์ของงาน
ไปโล

“แกมองหาอะไรอีธาน” เดวินถาม มองตามสายตาเพื่อนด้วยความ
สงสัย

“คน”

“ใครวะ บอกมา ฉันรู้จักทุกคนในงานนี้”

อีธานหันมาสบตาเลวินอย่างมีความหวัง เขาสีมสนิทว่านี่เป็น
อาณาจักรของเฟอร์ลونغ แค่อะไรก็บอกได้แน่นอนว่า
‘เธอ’ เป็นใคร

‘แต่...นั่นสิ’

‘ใคร?’

อีธานนึกถึงแวบแรกที่เขาเห็น การที่เขา มองสิ่งอื่นนอกจากลูกไปโล
ระหว่างการแข่งขันเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

‘แวบเดียว...ที่จำได้ทุกรายละเอียด’

ส่วนสูงของเธอประมาณ 5 ฟุต 4 นิ้ว รูปร่างอ้วนแฉ้น เธอคอด
ก้นท่าทางมือทั้งสองลงไป เส้นผมสีน้ำตาลอมแดงทั้งตัวลงเคลือบเนื้อ
เนียนอกอิมิตีคอร์ทเซตสีดำนุ่มสลวยน่าพันนิ้วเล่น ส่วนนัยน์ตาโต
ดำขลับก็ราวกับมีแรงดึงดูดบางอย่าง ดูจากลักษณะแล้วเธอไม่ใช่
ชาวยุโรปแท้

‘อาจเป็นลูกผสมลาติน...ประมาณนั้น’

แต่ที่แน่นอนคือเธอจ้องมองเขา อย่างตั้งใจทีเดียวละ ทว่าความ
หวังที่จะได้พบเธอหลังแข่งเสร็จกลับพังทลาย เพราะเขาไม่เห็นเธอ...
แม้แต่เงา

“เฮ้ย! อีธาน บอกเลฟมันสิ” วินเซนต์โวยวาย หน้าตาบ่งบอก
ว่าเริ่มโมโหวิจจนแทบกินคนข้างๆ แทนอาหารได้

อีธานไม่สนใจอารมณ์ของเพื่อนด้วยกำลังตั้งใจมองหาหญิงสาว

ที่เห็นอยู่ข้างสนามระหว่างตนเองกำลังแข่งขันอีกครั้ง รูปร่างเล็กบางกว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ในที่นี้ น่าจะเป็นจุดสังเกตได้ดี แต่ทั้งงานกลับไม่มีเธอ

“เป้าหมายใหม่?” เลวีนกระซิบกระซาบ “ไว้หน้ากันหน่อยสิ เพื่อน สาวๆ ที่ฉันหาให้ไม่โดนใจบ้างสักคนรี”

เสียงกระซิบเมื่อครู่คงไม่เบาพอและเข้าหูผู้หญิงตัวนุ่่มๆ สองคนในอ้อมกอดเข้า พวกหล่อนทำท่ากระแจะกระระงอด อีฉานไม่ปฏิเสธว่าสวยทั้งคู่ ช้ำยังมีที่ทำเต็มใจทำทุกอย่างตามบัญญัติ แต่น่าแปลกที่เขากลับไม่รู้สึกสนใจแม้แต่น้อย ทว่า...

“ช่างเหอะ” เจ้าชายหนุ่มยกไหล่แล้วยอมตัดใจ “ชักหิวขึ้นมาเหมือนกัน”

เจ้าของดวงตาดำขลับมองตามหนุ่มหล่อปานเทพบุตร ทั้งห้าที่ถูกห้อมล้อมด้วยเซเลบฯ สาวจากแทบทุกวงการเดินไปตักอาหารยังเดินที่ส่วนที่จัดไว้เป็นพิเศษสำหรับพวกเขา แยกในงานโบโดการกุศลที่รวมกลุ่มอยู่ก่อนพร้อมใจแหวกช่องให้เป็นทาง ไบหน้ายิ้มแย้ม พินอบพิเทา

คนเหล่านี้ได้รับสิทธิพิเศษในทุกที่ที่ย่างกรายไปถึงเสมอ สั่งการได้ทุกอย่างตามต้องการ แค่คนเดียวอำนาจยังล้นมือ รวมกันยิ่งทวีคูณ

เธอไม่สนใจเรื่องพวกนั้น ทุกแห่งบนโลกมีความเหลื่อมล้ำอยู่ มันเหมือนเป็นสัญชาตญาณว่าถ้าก้าวขาหนึ่งไปข้างหน้า อีกข้างจะอยู่หลังเสมอ

ปัญหาคือ แล้วเรื่องอะไรเธอกับก๊วนอภิสิทธิ์ชนต้องมาอยู่ที่นี่ด้วยกันด้วย

“บ้าจัง!”

“ไนล์ อยู่นี่เอง ตามหาดังนาน”

ไนล์ หรือชื่อจริงตามบัตรประชาชนว่า หม่อมราชวงศ์นาตาชา นฤมาศ สะดุ้งหันขวับมาเจอเจ้าของเสียงเรียกที่ยืนเท้าสะเอวจังก้า ดวงตาชั้นเดียวยิ่งเล็กลงอีกเมื่อเจ้าตัวหรี่มองแบบคาดโทษ

“บัว”

“แกมาทำอะไรตรงนี้” โบบัวถามคาดคั้น เพราะในขณะที่ทุกคนรวมตัวกันอยู่ริมสนาม นาทาชากลับอยู่ในอาคารสำนักงานของไปโลคลับเพียงลำพัง

เมื่อครู่เพราะอยู่ในโรงวอร์ด นาทาชาจึงตกใจกับเสียงเรียกเพียงเบาๆ ของเพื่อนสนิท แต่ตอนนี้ลุ่มเสียวกับท่าทางของอีกฝ่ายไม่อาจข่มขวัญเธอได้ แม้แต่การใช้กำลังก็เถอะ ผู้หญิงผิวขาวเป็นหยวกกล้วย ผอมและเตี้ยกว่าตั้งเกือบสิบเซนติเมตรอย่างโบบัวทำให้เธอขยับเขยื้อน ยังไม่ได้เลย

“เข้าห้องน้ำ”

“ห้องน้ำ?” โบบัวทวนคำเสียงสูง บัญไปให้ดูป้ายบอกทางไปสุขา ลูกศรชี้ไปยังทิศทางฝั่งตรงข้าม ไม่ใช่ตรงที่นาตาชายืนทำลับๆ ล่อๆ อยู่ “เชื่อตายเลยนะ ยายคุณหญิง ฉันรู้ว่าแกพยายามหลบองค์ชาย อีธานอยู่”

ชื่อนั้นเหมือนหนามแหลมทิ่มแทงใจทุกครั้งที่ได้ยิน โบบัวกล่าว หากันแบบนี้ไม่ถูกต้อง

“ไม่ได้หลบ!”

“แกหลบ”

“ไม่-ได้-หลบ!” นาทาซาเถียงคอบเป็นเอ็น แน่ใจในคำยืนยันของตัวเอง “ทำไมฉันต้องทำแบบนี้”

“กลัวงี่เง่าจ๊ะ” โบบัวหัวเราะคิกคัก กระแซะเข้ากระตุกโบผูกคอร์เซตเข้า “แกกลัว”

ในพจนานุกรมของหม่อมราชวงศ์นาตาชาไม่เคยมีคำว่ากลัว

นาตาซาเถียงเพื่อนในใจ เธอเพียงแต่...

“ฉันเกลียดเขา” หม่อมราชวงศ์สาวตอบเสียงหนัก “ส่วนแกมาให้จัดการเสียดีๆ รั้วมาก่อนใช้มัยว่าเขาจะมาที่นี่ แยกโลกฉันมาใช้มัย”

นาตาซาไล่ตีเพื่อนโทษฐานรู้ทั้งรู้ว่าเจ้าชายอีธานเป็นมนุษย์คนสุดท้ายบนโลกที่เธออยากร่วมแผ่นดินด้วย แต่กลับพามาเจอเสียได้

“ไม่กลัวก็อย่าวินลี ไชโย ไนล์ แกเอาจริงเลยหรือ” ไบบัววิ่งหลบพลางเถียง

ความตั้งใจเดิมก็แค่ลงไม้ลงมือกับเพื่อนเล็กน้อยให้หายหมั่นได้ แต่พอนาตาซานึกถึงใบหน้าคมเข้มของเจ้าชายอีธานก็แผลงตีเพื่อนเสียหน่อย ถ้าไบบัวไม่ร้องประท้วง สภาพคงไม่ต่างจากตุ๊กตาหมีที่เธอพรินต์รูปหน้าเจ้าชายอีธานมาแปะแล้วเล่นงานจนหัวหลุดได้ทะลัก

“ไอ้ะ ขอโทษที”

นาตาซาหยุดมือ ไบบัวถอนหายใจโล่งอก

“มือหนักเป็นบ้า ออกไปด้วยกันเถอะ”

“ไม่” นาตาซาสายหน้า พยายามแกะมือไบบัวออกจากข้อมือตัวเอง “ฉันเบื่อแล้ว จะกลับโรงแรม”

“ไนล์”

ไบบัวไม่ยอม ลากนาตาซาให้มาหยุดยืนอยู่ระหว่างช่องประตูที่เข้าไปในหมู่คนที่เวลานี้ดูคึกคักมากขึ้น แก้อี้อีกตัวถูกจัดเรียงเป็นแถวหันหน้าไปทางยกพื้นเตี้ย พิธีกรกำลังพูดอะไรสักอย่างที่คงถูกใจหนุ่มๆ ไม่น้อย เพราะผู้ชายหัวเราะร่วน ครูัดตานางแบบสวมชุดเซ็กซี่ก็เริ่มเดินขึ้นอวดโฉม ทุกคนงจใจหยุดตรงหน้าก๊วนเจ้าชายนานเป็นพิเศษก่อนเดินกลับเข้าไป

“ดูให้เต็มตา ผู้หญิงพวกนั้นสวยสู้แกไม่ได้”

“อวยชัดๆ” นาตาซาชัดคอ ถอยกลับเข้ามายืนนอกดอกฟิงก้าแพง

ข้างกรอบประตู

“ถึงไม่ค่อยอยากชมแก้ไข้ใจแต่ฉันก็พูดจริง”

ไบบัตต์วัดเสียงอย่างคนรู้ตัวว่าถึงจะไม่ใช่คนซีเห่ ผิวขาวๆ หน้าหมวยๆ จัดอยู่ในประเภทชายดีไม่หยอก แต่ถ้าให้เทียบกับหม่อมราชวงศ์นาตาทาชาฉันไม่เห็นฝุ่น อีกฝ่ายมีรูปร่างสมส่วน มีใบหน้าสวย ซึ่งอันเป็นส่วนผสมลงตัวระหว่างตะวันตกกับตะวันออก ประดับด้วยดวงตาคู๋คมที่ผู้ชายคนไหนเห็นเป็นเหยี่ยวหลัง ติดบ่วงเสน่ห์จนถอนตัวไม่ขึ้น

“แกอยู่กับป้าต่อเถอะ ฉันกลับไปรอที่โรงแรมเองได้”

ครอบครัวของไบบัตต์มีกิจการค้าขายอาหารกระป๋อง พนักงานหนึ่งในสามของบริษัทเป็นเครือญาติกันทั้งสิ้น ตัวไบบัตต์เป็นเลขานุการส่วนตัวให้บิดาที่ปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ มาสิงคโปร์คราวนี้ไม่เกี่ยวกับงานแต่อย่างใด พ่อของไบบัตต์มีนัดพบปะกับเพื่อนเก่าที่นานๆ ได้พบกันสักครั้ง หญิงสาวจึงติดตามมาด้วย ส่วนนาตาทาชาถูกไบบัตต์ขอร้องแถมบังคับให้มาเป็นเพื่อนแกล้งอีกต่อหนึ่ง

แม้ครอบครัวของนาตาทาชาจะมีกิจการส่งออกผ้าไหมไทย แต่เจ้าตัวกลับไม่มีส่วนร่วมมากไปกว่าช่วยต้อนรับแขกคนสำคัญเป็นครั้งคราว นอกนั้นเธอมุ่งเทเวลาให้กับการเล่นดนตรีและงานแต่งเพลงที่ตัวเองรัก

การเดินทางมาสิงคโปร์ตามคำขอร้องของไบบัตต์คราวนี้ นาตาทาชาหวังว่าจะได้แรงบันดาลใจบางอย่างสำหรับเขียนเนื้อเพลงใหม่ ซึ่งเป็นเพลงประกอบละครที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับครอบครัวชาวจีน แต่แทนที่ประเทศรวมคนหลายเชื้อชาติอย่างสิงคโปร์จะสร้างแรงบันดาลใจ กลับเป็นที่ทำให้เธอต้องมาพบคนที่เกลียดที่สุด...เจ้าชายอิธาน วิลเลียมเฟลิกซ์

“ไนล์ แกโอเคนะ”

ใบบัวปืบมีอนาตาซาที่นิ่งเงียบอยู่ครู่ใหญ่ หม่อมราชวงศ์สาว
ปืบตอบพร้อมกั้มยิ้มสดใส

“มาก โอเคมากที่สุด”

“แต่ก็ยังจะหนีหรือ”

“...”

ใบบัวมองออกไปยังกลุ่มคนนอกอาคาร ถอนใจเสียดังแสดง
ความเสียดายแถมขัดใจ

“ถ้าเป็นฉันจะยั่ววงศ์ชายให้หวั่น รักกันเมื่อไหร่ละแม่จะเซี่ยทิ้ง
ให้เซี่ยเลย”

“แก นั่นมันในนิยาย” นาดาซาขัดยิ้มๆ อันที่จริงเพื่อนช่างฝัน
ของเธอน่าจะเหมาะกับการเขียนนิยายขายมากกว่าเป็นเลขานุการ
เสี่ยอีก

“พูดจริง”

ใบบัวทำท่าซึ่งขัดกับใบหน้าจิ้มลิ้ม นาดาซายิ้มขำ คน
ภายนอกอาจจะไม่รู้ว่าภายใต้หน้าใสๆ ของเพื่อนไม่ได้มีแต่ด้านอ่อน
หวานเท่านั้น แต่เพื่อฝันเข้าชั้นเพื่อพักอยู่ด้วย และเพราะอย่างนี้
กรรมที่ทำให้เจ้าตัวค่อนข้างจริงจังกับเรื่องความรัก นวนิยายกองสูง
เท่าภูเขาได้หล่อหลอมให้มีความคิดอ่านแบบอุดมคติอย่าง 100
เปอร์เซ็นต์

เพื่อนของเธอเฝ้าฝันถึงเจ้าชายขี่ม้าขาวหรือผู้ชายประเภทดี
หมดจด เป็นเหตุให้จนถึงเดี๋ยวนี้ยังหาแฟนไม่ได้ ทุกครั้งที่มีคนเข้ามา
ขายขนมจีบ หุ่นุ่มๆ เหล่านั้นจะถูกเช็กคุณสมบัติอยู่ในใจ การที่
เจ้าชายอิธานทำกับเธอแบบนี้ก็น่าแปลกใจนักที่ใบบัวจะโกรธแทน
เสี่ยมากมาย

‘ผู้ชายดีๆ มีแต่ในนิยาย...ประโยชน์จริงยิ่งกว่าจริง!’

นาดาซาขยับตัวยื่นพิงขอบประตู มองตรงไปยังแผ่นหลังตั้งตรง

ของผู้ชายหนึ่งในกลุ่มที่ได้รับความสนใจมากที่สุดในงาน ถึงจะเห็นเพียงข้างหลัง เขากลับดูโดดเด่นจนแทบไม่ต้องเพ่งหา

“ฉันไม่ทำเรื่องเสียเวลาแบบนั้นหรอกบัว”

‘เธอเป็นใคร...หม่อมราชวงศ์นาตาชา นฤมาศ บุตรีเพียงคนเดียวของหม่อมเจ้าดำเกิงกับหม่อมโรส นฤมาศ มีเกียรติยศศักดิ์ศรีเกินกว่าจะยั่วผู้ชายพรรคินั้น’

“ค่อยๆ กลับไปลองคิดดูก็ได้” ไบบัวไม่ละความพยายาม “ฉันเจ็บใจแทน มันน่าแค้นให้สาสมกับที่เขาฉีกหน้าแกออกนะ”

‘ฉีกหน้า...’

ไบบัวเลือกใช้คำได้ถูกต้องที่สุด ระหว่างเธอกับเพื่อนรักไม่เคยมีความลับต่อกัน เธอเล่าเกือบทุกอย่างให้ไบบัวฟัง เธอเล่าเฉพาะที่คิดว่าจำเป็น ยกเว้นสิ่งเดียว เรื่องระหว่างตนกับเจ้าชายอีธานที่...นับเป็นครั้งแรกที่นาตาชาเลือกเก็บบางส่วนไว้กับตัวไม่บอกใครแม้แต่พ่อแม่

เหตุการณ์ผ่านมาเดือนกว่าแล้ว นาตาชายังจดจำคำคืนอภัยยศได้แม่นยำ วันนั้นอากาศดีแต่เช้า การเดินทางไปยังประเทศเลนีเซียประเทศที่เคยได้ยินแต่ชื่อจากปากของแม่เป็นไปอย่างเรียบง่าย แม้บรรยากาศของเลนีเซียจะคล้ายคลึงกับประเทศในยุโรปที่อยู่ใกล้เคียง แต่ก็มีเสน่ห์เฉพาะของตน ความสวยงามที่เห็นย่อมน่าสนใจเธอจนหลงลืมความกังวลที่จะได้พบคู่หมายไปสนิท

พระราชวังหลวงของเลนีเซียสวยงาม กว้างใหญ่ไพศาล ความกว้างขวางนั้นเหมือนปราการห้อมล้อมไม่ให้บุคคลภายนอกรุกล้ำได้โดยง่าย ตัวปราสาทที่เห็นตอนเดินทางถึงอาบไปด้วยแสงอาทิตย์สีกุหลาบยามเย็น ทุกอย่างงดงามเหมือนฝัน

ก่อนออกจากที่พัก นาตาชาเลือกชุดที่ดีที่สุดสำหรับงานพระราชทานเลี้ยง ทว่าหลังจากถึงวัง ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ฟิลลิปกับเจ้าหญิงซิลเวีย...สมเด็จพระยาขององค์กษัตริย์ซึ่งทรงคุ้นเคยกับแม่มาก

ในฐานะที่แม่เกิดในตระกูลขุนนางเก่าแก่ของเลนีย์เซีย ดูเหมือนเจ้าหญิงซิลเวียจะต้องการให้เธอดงามกว่านั้น เธอจึงถูกจับแต่งตัวใหม่จนโดดเด่นเสียยิ่งกว่าเจ้าหญิงบางพระองค์

‘หนูสวยกว่าที่ฉันจินตนาการ คือนี่หลานตัวแสบของฉันจะต้องตกหลุมรักหนูอย่างถอนตัวไม่ขึ้น’

นาตาซาไม่ได้ยึดถือพระราชดำรัสนั้นเป็นจริงเป็นจัง เธอมีแต่ตื่นเต้นเหมือนคนไม่เคยออกงานสังคม ทั้งๆ ที่เคยชินกับงานเลี้ยงทุกประเภทไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ระดับประเทศ

เข็มนาที่ขยับผ่านไปอย่างเชื่องช้า กระทั่งเวลาพระราชทานเลี้ยงมาถึง

มีสายตาหลายคู่จับจ้องเธอ ทั้งชื่นชม สงสัย และเดียดฉันท์ แต่ในเมื่อเธอได้รับเลือกให้อยู่ในตำแหน่งพิเศษใกล้กับเจ้าหญิงซิลเวีย เจ้าของสายตาวงนั้นก็ทำได้แค่มอง

‘ไม่เคยมาเลนีย์เซียใช่ไหม’ เจ้าหญิงซิลเวียตรัสถามระหว่างรอน่าแปลกที่บุคคลสำคัญทั้งหมดมารวมตัวกันครบแม้แต่องค์กษัตริย์ฟิลลิป ยกเว้นเจ้าชายอีธาน

‘เพคะ’

‘ชอบไหม’

‘ชอบเพคะ ที่นี่สวยเหมือนเมืองในเทพนิยาย’

‘ดีใจที่หนูชอบ แล้วจะให้หลานชายพาเที่ยว’

นาตาซายังไม่ทันตอบว่าอย่างไร เพราะนายทหารผู้หนึ่งเข้ามารายงานโดยตรงต่อองค์กษัตริย์เสียก่อน สีพระพักตร์กษัตริย์ฟิลลิปเข้มขึ้นทันที พระองค์ตรัสบางอย่างกับเจ้าหญิงซิลเวียก่อนทั้งคู่จะมีที่ทำรื้อรจน แล้วเสด็จแยกไปทางหนึ่ง

เธอได้แต่ยืนงง

‘มีสนาตาซาใช่ไหมครับ’

ทหารอีกนายหนึ่งตรงดิ่งมาหาเธอพร้อมถามขึ้นก่อนส่งกระดาษแผ่นเล็กๆ ให้หลังจากเธอตอบรับว่าใช่ แล้วจากไปทันที

กระดาษแผ่นนั้นถูกคลี่ออก ลายมือที่เห็นลงน้ำหนักมากแต่ลายเส้นตัวดแสดงถึงนิสัยหนักแน่นระคนใจร้อนของคนเขียน นานาซาอ่านข้อความในจดหมายน้อยอยู่หลายรอบจนแน่ใจว่าไม่ผิดแล้วพับอย่างดีใส่ไว้ในกระเป๋าถือเพื่อเก็บไว้อ่านทวนอีกหลายๆ รอบไม่ให้หลงลืม

มิสนานาซา ยินดีเหลือเกินที่เราไม่ได้พบกัน...

อีธาน

แหวตานานาซาวาววับขึ้นเมื่อนึกย้อนถึงเนื้อความสั้นๆ ที่มีแต่เธอคนเดียวที่รู้ ทุกวันนี้กระดาษแผ่นเล็กยังถูกเก็บไว้อย่างดีในลิ้นชัก

“บ๊ว แกอยู่กับป้าเถอะ ฉันไปหาอาหารจีนอร่อยๆ กินดีกว่า”

“เปลี่ยนเรื่องเฉยเลย” โบบ๊วโวยวาย “ช่างป้าสิ ไปก็ไปด้วยกัน”

“แน่ใจนะ”

“ลุ้นแกไม่ขึ้นแล้วนี่ อยู่คนเดียวเปื้อต่าย ไปเหอะ”

นานาซาเกือบเผลอแสดงความโล่งอกออกไป ที่บทจะยอมโบบ๊วก็ยอมเล็กเข้าซื้อเรื่องเจ้าชายอีธานง่ายๆ ทั้งยังคล้องแขนลากเธอออกจากงานทันทีเหมือนกลัวร้านอาหารจีนจะปิดหนี

เธอแน่ใจ

‘ไม่กลัว...’

นานาซาย้ำกับตัวเองเรื่องเจ้าชายอีธานอีกครั้ง กับคนรู้มารยาทพรรค์นั้นจะเจอะเจอกันทำไม

2

“นายนี้มันเสียมารยาทมาก รู้ตัวไหม”

“ฉันทนะ” อีธานชี้หน้าออกตัวเอง

หลังจากแข่งขันไปโลกการกุศล ชายหนุ่มทั้งห้ากลับมายังโรงแรมเฟอร์ลิ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก ทันทีที่ก้าวลงจากรถ พนักงานตั้งแต่ระดับสูงถึงล่างสุดที่ตั้งแถวสองฟากรอต่างโค้งคำนับราวกับมีใครตั้งโปรแกรมเอาไว้ เหล่าเจ้าชายไม่ได้สนใจมากนัก ออกจะเห็นเป็นเรื่องเอิกเกริกไปหน่อย แต่แน่นอนว่าคงจะหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อหนึ่งในก๊วนคือทายาทเจ้าของโรงแรม อีกสี่คนที่เหลือเป็นคุณชายทายาทมหาเศรษฐีกับเจ้าชายตัวจริง

ลูกค้ำระดับซูเปอร์วีไอพีขนาดนี้ ไม่อึดขึ้นไปส่งถึงห้องก็บุญเท่าไรแล้ว!

“ใช่ นายนั่นแหละ” ดราโกยก้าเมื่อพ้นแถวยาวเหยียดมาได้

ข้อกล่าวหาของดราโกเป็นคนละเรื่องกับหัวข้อสนทนาก่อนหน้านี้จนคนถูกกล่าวหาตั้งรับแทบไม่ทัน อีธานสบตาเพื่อนคนอื่นเพื่อขอคำอธิบาย

“อีธานมันทำอะไร” วินเซนต์สงสัยขึ้นมาบ้าง

เพื่อนอีกสองคนที่เหลือดูจะสนใจประเด็นนี้อยู่ไม่น้อย

“สาว ๆ ไง สาว ๆ” ดราโกวาดมือทั้งสองในอากาศเป็นรูปส่วนโค้งส่วนเว้าของผู้หญิง เจ้าพวกที่เหลือหัวเราะร่วน “ทำเฉยชาแบบนั้นเสียของ ผิดฟอร์มเดิม ๆ ของนาย หรือไม่สบาย?”

“ฉันปกติดี”

อีธานบอกเพื่อนและย้ายกับตัวเองไปในตัว อุณหภูมิในร่างกายเขาไม่มากนักจนเกินไป ไม่ปวดหัวตัวร้อนจนเรียกได้ว่าป่วย ที่ไม่ใช่ไข้ ผู้หญิงที่มารุมล้อมมากนั้นก็อาจเพราะเบื่อขึ้นมากะทันหันก็เป็นได้ อารมณ์ของเขาไม่เคยแน่นอน นอกจากเพื่อนสนิท คนที่รู้จักเขาดีที่สุดในคือเป็นจามิน

“เรื่องมันคงเริ่มตั้งแต่ตอนแข่ง” เดวินว่ายิ้ม ๆ ทำหน้าตาว่ารู้ทัน “ชักอยากเห็นผู้หญิงคนที่นายหาตัวไม่เจอขึ้นมาบ้างแล้ว”

“ไม่จำเป็น เพราะอีกไม่นานนาย...” เลวินชกกำปั้นใส่อกอีธาน ก่อนพยักพยิตกับคนที่เหลือ “และพวกนายจะลี้มทุกอย่างจนหมด เพราะเซอร์ไพรส์คืนนี้”

ดูจากท่าทางของเลวินแสดงว่าจะมี ‘รายการพิเศษ’ อีธานยิ้มพราย ตั้งแต่เริ่มรู้จักสนิทสนมกันที่อดีต พวกเขาทั้งห้าหัวก้นชีวิตด้วยกันมานับครั้งไม่ถ้วน ตะลุยมาหมดในทุกอย่าง อาณาจักรของแต่ละคน ถิ่นเพื่อนเหมือนถิ่นเรา พระราชวังของเลวินเขี่ยยั้งเคยแทบพังมาแล้วเพราะความซุกซนของเด็กหนุ่มสุดแสบโขงนี้

ทั้งหมดยังคงติดต่อกันอยู่เสมอแม้เรียนจบ ส่วนการรวมตัวนั้นแล้วแต่โอกาสเอื้ออำนวย ทุกครั้งที่มันได้รวมพล ไม่ใครก็ใครต้องหาเรื่องสนุก ๆ ทำให้คุ้มค่า รอบนี้เลวินในฐานะเจ้าถิ่นคงคิดไว้ตั้งแต่ชักชวนแล้ว ดูท่าจะสุดเหวี่ยงไม่แพ้คราวก่อน ๆ

“อีกแค่ไม่กี่ชั่วโมง” อีธานดูนาฬิกา เวลาแห่งความสุขมักผ่านไปเร็วจนน่าตกใจ พอถูกเพื่อนทักเรื่องไม่สนใจผู้หญิงที่เข้ามาล้อมล้อมเหมือนเขาเพิ่งตื่นจากความฝัน กลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง “นาย

พูดชะงัดจนแทบอดใจรอไม่ไหว หวังว่าไม่ใช่มีแต่ราคาคุณนะวัย เลฟ”

“รับประกัน!”

เลวินดูจะมั่นใจเป็นพิเศษ อันที่จริงอีธานกำลังสปรระมาทไปอย่างนั้นเอง ในกลุ่มของเขาไม่เคยมีใครทำให้เพื่อนผิดหวัง ทุกคนต่างรู้ความชอบไม่ชอบ รสนิยมในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของเพื่อน เห็นได้ชัดจากแฟชั่นโชว์ในงานโปโลกาการกุศล นางแบบทั้งหมดไม่มีคนไหนหลุดมาตรฐานก๊วนเจ้าชาย

“ฉันค่อนข้างแปลกใจที่ไม่เห็นเป็นมันมากับนายด้วย”

ภายใต้ท่าทีเฉื่อยชา วินเซนต์เป็นนักสังเกต อีธานคิดว่าคนอื่นๆ เห็นความผิดปกตินี้ได้ไม่ยากเพียงแต่วินเซนต์เป็นคนเดียวที่เลือกจะถามขึ้นมา

พอประเด็นใหม่ถูกจุดขึ้น ทุกคนก็หันเหความสนใจมายังเรื่องที่กำลังพูดกัน นอกจากสนทนากันเอง ทั้งห้ายังคุ้นเคยกับคนใกล้ชิดของเพื่อนด้วย

เนื่องจากฐานะไม่ธรรมดาของแต่ละคน การไปไหนมาไหนอย่างไรเป็นส่วนตัวโดยคนในครอบครัวไม่รู้เห็นแทบเป็นเรื่องมหัศจรรย์ ผู้ติดตามมีตั้งแต่สองคนขึ้นไปเป็นอย่างน้อย สำหรับอีธาน ถ้าให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของเจ้าหญิงซิลเวีย เขาต้องมีทหารองครักษ์ติดตามเป็นขบวน ทว่ากฎนั้นถูกทำให้ง่ายขึ้นเพราะเป็นจามิน

คนในตระกูลเป็นจามินทำงานรับใช้ใกล้ชิดราชบัลลังก์อย่างซื่อสัตย์มาห้าอายุคน เป็นเกิดวันเดือนปีเดียวกับเสด็จปู่ของเขา เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเสด็จปู่ ทั้งคู่จึงเป็นมากกว่าองครักษ์คู่กาย ยิ่งกว่าพระสหายสนิท รวากับเป็นพี่น้องคลานตามกันมา ในวังมีเรื่องเล่าต่อกันมาว่าเป็นจามินผู้นี้เองที่เป็นสื่อกลางความรักระหว่างสมเด็จพระเจ้าจ่ากับเสด็จปู่

หลังการสวรรคตของเสด็จปู่ หน้าที่ใหม่ของเป็นจามินคือดูแล

อีธาน ความที่เป็นคนเก่าแก่ จงรักภักดีมาโดยตลอดทำให้เป็นเป็น
คนเดียวในวังที่ทัดทานเจ้าหญิงซิลเวียได้ และเรื่องผู้จัดการสวนใหญ่
ก็เอนเอียงเข้าทางเจ้าชายเสียทั้งนั้น เมื่ออีธานไม่โปรดการอารักขาเป็น
ขบวนเหมือนเล่นงูกินหาง นายทหารองครักษ์ถูกจัดการให้ติดตามอยู่
ห่างๆ หรือทำอย่างไรก็ได้ไม่ให้อยู่ในสายตาของอีธาน มีเป็นจามินอยู่
ใกล้ชิดเพียงคนเดียว

อีธานนึกถึงเป็นจามินด้วยหัวใจอบอุ่น เป็นจามินใจดีเหมือน
เสตัสปูไม่มีผิด เพื่อนๆ ของเขาชอบเป็นจามินทุกคน แทบเป็นคนสนิท
คนเดียวของทั้งห้าที่ไม่มีใครตะขิดตะขวงใจที่จะอยู่ใกล้ การมีเป็น-
จามินตามเป็นเงาคือภาพคุ้นตา วินเซ็นต์จะสงสัยจนต้องเอ่ยปากถาม
ก็ไม่แปลก

“พวกนายคงรู้แล้วว่าฉันเพิ่งมาจากเอธิโอเปีย”

อีธานทำทุกอย่างเพื่อต่อต้านเจ้าหญิงซิลเวีย อยากเกรงไม่ไป
แต่ไม่อาจตัดใจจากงานด้านนี้ เด็กๆ ที่นั่นต้องการความช่วยเหลือ
พวกเขาผิวเกรียมแดด ตัวผอมเหลือเพียงหนังหุ้มกระดูก

“เกิดอะไรขึ้นกับเป็น”

ดวงตาดราโกเป็นประกาย คงกำลังเดาว่าเขาทำยังไงจึงฉาย
เดี่ยวมาอยู่ที่นี้ได้

อีธานหัวเราะเมื่อนึกถึงวีรกรรมของตัวเอง

“แค่รวบรวมภูมูญแจรดทุกคืนไว้ในกระเป๋าค้น...แล้วฝน”

เจ้าพวกคนพึงฮาครีน

“ถ้าจำไม่ผิด เป็นอายุเจ็ดสิบ”

เสียงของเดวินติดขัด เหมือนจะล้าลกระหว่างพูดไปหัวเราะไป

“อย่าดูถูก”

ผู้ชายอายุเจ็ดสิบปีบางคนงกๆ เงินๆ แต่เป็นจามินยังคล่องแคล่ว
เหมือนตอนอายุสี่สิบปลายอย่างไรอย่างนั้น เพียงแต่เจ้าตัวเป็นคนพูด

เนิบๆ จนคนมักเข้าใจผิด

“การสื่อสารกลางป่าเหมือนในนรก มันแทบจะถูกปิดตาย กว่า
เป็นจะหาทางไปให้ถึงสนามบินและตามหาชั้นเจอเราคงสนุกกันเต็ม
คราบ”

“ถ้าเป็นฉัน แค่ไล่ตะเพิดก็จบ” เลวีนพูดขึ้น ไม่มีใครกังขาใน
ข้อนี้ ด้วยเป็นลักษณะโดดเด่นอย่างหนึ่งของเจ้าตัว “ถึงแล้ว นี่ละ
เซอร์ไพรส์”

ห้าหนุ่มหยุกผีเท้าลงหน้าห้องหนึ่งหลังจากเดินไปคุดไป
ตั้งแต่ก้าวเท้าเข้าโรงแรมจนขึ้นลิฟต์มาถึงชั้นบนสุด เมื่อประตูสีดำถูก
เปิดกว้าง อีธานกับเพื่อนอุทยานอย่างพึงพอใจ เห็นเค้าลางความสนุก
สุดเหวี่ยงของปาร์ตี้ในค่ำคืนนี้

งานปาร์ตี้เริ่มต้นตั้งแต่หัวค่ำที่ห้องเพรสซิเดนเซียลสวีต

เป็นห้องใหญ่ผู้คนได้หลายสิบคน จากประตูสีดำบานใหญ่ เปิดเข้ามา
จะเห็นบันไดเดินลงสองชั้น ทางซ้ายและขวาเป็นทางแยกไปยังห้อง
นอน ถ้าเดินตรงไปข้างหน้าจากบันไดชั้นสุดท้ายไม่กี่ก้าวจะเห็นโถง
โล่ง มีโซฟาทรงครึ่งวงกลมสีขาวยาวขนาดใหญ่สองชุดวางอยู่ทั้งด้านซ้าย
และขวา ครั้งแรกที่อีธานเห็นห้องนี้ เขาบอกเลวีนทันทีว่าชอบมันมาก
โดยเฉพาะสระว่ายน้ำเล็กๆ สองสระกลางห้อง มันทำให้จินตนาการ
ของเขาบรรเจิดเมื่อคิดถึงยามที่ตัวเองกับสาวๆ ลงไปอยู่รวมกัน在那ัน

เมื่อตอนมาถึง ห้องทั้งห้องยังอยู่ท่ามกลางแสงสว่างจาก
ภายนอกหลังม่านหนาสีแดงสด แต่ตอนนี้ม่านถูกอุดปิดทุกด้าน บดบัง
ไม่ให้เห็นกระจกผนังใส กั้นสายตาของคนภายในและภายนอก

อีธานออกจากห้องเล็กพร้อมกับเพื่อนหลังจากพักผ่อนและ
เปลี่ยนชุดเรียบร้อย ห้องทั้งห้องตกอยู่ในแสงสลัวใต้โคมไฟแบบโมเดิร์น

“พร้อมหรือยังพวก” ดราโกถาม

อีธานดูท่าทางคนถามก็รู้ว่าพร้อมตั้งแต่ป้ายแล้ว เขาก็เช่นกัน

“ไม่น่าถาม พร้อมสิวะ”

“เออ มันต้องแบบนี้”

ตราโกตุคิกคักเกินหน้าเพื่อนฝูง คินนี่เข้าตัวสวมเซ็ทเนื้อดี เข้ากับกางเกงแบรนต์เดียวกัน ท่วงท่าเวลาเคลื่อนไหว มองมุมใดก็ยังเป็นนายแบบหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่ดึงดูดสายตาสาว ๆ

ฝ่ายนั้นเห็นเขามองจึงมองตอบด้วยการกวาดสายตาดูขึ้นลงก่อน ตบหลังมือลงใต้ฐานคอเขาแล้วว่า

“เจ้าชายหลงวัง คินนี่คงมีสาว ๆ ต่อคิวสมัครเป็นเจ้าของหญิงเพียบ”

“พอกันละวะ เจ้าพวกนั้นด้วย” อีธานพยักพืดไปยังอีกสามหนุ่มที่ไปยืนออหน้าประตูรอรับสมาชิกร่วมงานปาร์ตี้ตามประสาสุภาพบุรุษ แต่ละคนแต่งตัวสบาย ๆ ทว่าดูดีตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

บรรยายกาศงานสังสรรค์ยั้งคิกคัก เพลงจังหวะเซ็กซี่

ช่วงค่ำเปลี่ยนเป็นเร็วขึ้นเรื่อยๆ อีธานกับเพื่อนรวมตัวกันบ้าง กระจายตัวกันบ้างสลับกันไป

ตอนนี้เจ้าชายหนุ่มนั่งอยู่บนโซฟาสีขาวท่ามกลางหมู่ดาราและนางแบบสาวที่เข้ามาเนี่ยพร้อมกันแบบไม่มีใครยอมใคร เสียงของพวกเธอดุดอ้อน ส่วนมือนั้นยิ่งกว่าปลาหมึก แต่ละมือเปะปะอยู่บนตัวเขาแทบทุกที่ไม่เว้นแม้แต่...

“องค์ชายขา...แบบนี้ดีหรือเปล่า...”

นางแบบคนหนึ่งกระซิบถามข้างหู เสียงที่ได้ยินใกล้มาก เพราะเจ้าตัวจุดปากกับจมูกเข้ากับหูเขาเลยทีเดียว เลือดหนุ่มของอีธานพลุ่งพล่าน ชอบความรู้สึกอิสระในตอนนี่

ท่ามกลางหมู่คน เสียงเพลงดังกระหึ่ม แสงไฟสลัว มีเสียงหัวเราะ คำพูดดุดอ้อนและการพะเน้าพะนอ

“ดี แต่ดีได้มากกว่านี้อีก”

อีธานตอบเสียงกระเส่า มองตอบสายต้าย้วยวน วางมือบนหลัง
มือนางแบบสาว สาธิตการเล้าโลมที่เพิ่มระดับยิ่งกว่าที่หญิงสาวกำลัง
ทำให้ดูว่าควรจะไปลูบปั่นเขาขนาดไหนถึงจะเรียกได้ว่าดีพอ

“องค์ชาย...” เสียงของนางแบบดาวย้วยสั้นกระเส่า “ที่ใครๆ ลือ
ว่าองค์ชายร้อนแรงมันยังน้อยไป...”

“เขาวายังไงกันบ้าง”

คำเล่าลือเกี่ยวกับตัวเขามีมากมาย อีธานถนัดก่อนแต่ไม่เคย
สนใจฟังหรืออ่านข่าวใดๆ ของตัวเอง ทว่าอารมณ์กึ่งมีนเมาทั้งที่ตะ
แอลกอฮอล์ไม่มากทำให้อยากเอ่ยถามเพื่อปลุกเร้าอีกฝ่าย

“เขาว่า...” ใบหน้าตลกแต่งด้วยเครื่องสำอางหนาตะเหมือน
สวมหน้ากากยื่นมาใกล้ ริมฝีปากแทบจืดกัน “องค์ชายเร้าร้อน...และ
ทนทาน”

อีธานหัวเราะร่วน

“นำตกรางวัลคนพูด”

“ให้คนเล่าแทนก็ได้นี่คะ”

คนพูดเบียดเสียดหน้าอกอิมเข้ากับร่างเจ้าชายหนุ่ม ตั้งใจ
ย้วยวนเต็มที อีธานกอดเอวเจ้าหล่อน ไม่ลืมหือแผ่จุมพิตให้ผู้หญิงคน
อื่นๆ ที่เริ่มไม่พอใจการรอดอ้อนเกินหน้า ก่อนจะหันมาจับดูตกรางวัล
ตามคำขอ

“อย่าสูบองค์ชายไว้คนเดียวสิ”

เสียงแหลมของใครคนหนึ่งดังชัดขึ้น ทว่านางแบบในอ้อมกอด
อีธานหาได้สนใจไม่ กลับมีท่าทางภูมิไฉยยิ่งขึ้นด้วยซ้ำ อ้อมแขนที่โอบ
รอบคออีธานแน่นกว่าเดิมขณะตอบรับจูบเร้าร้อนพร้อมครวญคราง
เสียงดังอวดคนอื่นๆ

“องค์ชาย!”

เสียงผู้หญิงคนอื่นร้องท้วงขึ้นพร้อมเพรียง พวกเธออุดกระซอกนางแบบตัวต้นเหตุออกไปทางหนึ่งและพากันกอดอีธานไว้บ้าง

การแก่งแย่งความสนใจจากเขาเป็นเรื่องที่อีธานพบเจอจนชิน เขาควรจะโกรธแต่กลับไม่ เจ้าชายหนุ่มคิดว่าเป็นเพราะตัวเองไม่คิดจริงจังกับใคร ในเมื่ออ่านออกว่าทุกคนปรารถนาจะมีสัมพันธ์กับเขา ด้วยหวังตำแหน่งชายา

เขาไม่เคยถูกดูถูกระหว่างที่ผู้หญิงทุกคนทอดใจ เพราะรู้จักประสงค์ดี แต่เพียงรสอนพวกหล่อนด้วยการกระทำว่า หากคิดจะมัดใจอีธานให้ได้ต้องผ่านอะไรบ้าง อย่างน้อยด่านแรกที่ต้องทำความเข้าใจคือเขาไม่ใช่ของใคร อย่าคิดแสดงความเป็นเจ้าของ

นางแบบที่อยู่บนตักถูกอุ้มวางลงข้างตัวอย่างละมุนละไม ก่อนสองแขนของอีธานจะอำต้อนรับอีกคนอย่างเต็มอกเต็มใจ เขาได้ยินเสียงกรีดร้องกระพืดกระพืดของคนตกสวรรค์ ก่อนเสียงนั้นจะถูกกลบด้วยเสียงลมหายใจกับเสียงกระเส้าของผู้หญิงคนอื่น ๆ

“ร้อนไหมคะ”

สาวสวยที่เพิ่งได้รับจูบจากเขาถามเสียงอ้อน

“ไม่ ร้อนหรือ”

“คะ ฉันทร้อน ร้อนจังเลย” เจ้าตัวว่าพลางค่อยๆ ลูกขึ้นยื่นถอดเสื้อผ้าที่ละชั้นต่อหน้าเขาจนเหลือแต่บิกินีชั้นน้อยปิดบังทรวงอกและส่วนสรวง

เสียงฮือฮาดังขึ้น ไม่ใช่เพราะชื่นชม แต่เป็นเพราะอารมณ์หมั่นไส้ของผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่แม่จะแต่งกายล่อแหลมน้อยชิ้นอยู่แล้วยังพ่ายแพ้ให้แก่กลยุทธ์เปลื้องผ้าโชว์

“ผมจะสั่งเร่งแอร์ให้” อีธานแกลังทำเป็นรู้ไม่ทัน เขากำลังรอดูว่าจะเกิดอะไรต่อไปอีก

และไม่นานเกินรอเลยเมื่อฝายนั้นส่ายหน้า โนมตัวลงกอดคอเขา

“แบบนี้มันไม่หายหรือคะ มันต้องอย่างนี้”

ตุ้ม!

อีธานถูกดึงลงสระโดยไม่ทันตั้งตัว น้ำกระเซ็นเปียกพื้นไปทั่วท่ามกลางเสียงกรี๊ดของพวกผู้หญิงผสมกับเสียงหัวเราะของเพื่อนๆ เขา

“จะเล่นน้ำทำไมไม่เปลี่ยนชุดก่อนวะ อีธาน” เดวินที่สนุกอยู่อีกมุมหนึ่งด้วยการโชว์มายากลเล็กๆ น้อยๆ ตามที่ตนถนัดตะโกนถาม

น้ำในสระสูงระดับเอว อีธานก้มมองสภาพเหมือนลูกหมาตกน้ำของตัวเองแล้วหัวเราะขำ หันไปจับคนที่จุดเขาลงสระแรงๆ ด้วยความมันเขี้ยว

“มันต้องแบบนี้แหละถึงจะได้อารมณ์” เขาตอบเพื่อน

พอสระแรกถูกใช้ อีกสระก็มีคนลงไปวิ่งว่าเช่นกัน ไม่นานสาวๆ ก็ลงมาจนเต็มสระที่อีธานแช่อยู่ แต่ละคนเปียกปอนจนเห็นนวลเนื้อผ่านผ้าบางๆ ส่วนบางคนตัดสินใจถอดเสื้อผ้าเหลืองแต่บิกินีजूท่อนล่างทุกคนแทบจะเปลือยเปล่าต่อหน้าอีธาน

งานรื่นเริงยังคงดำเนินไปเหมือนไร้กาลเวลา อีธานไม่ได้

ดูนาฬิกา เขาไม่รู้เวลา รู้เพียงรอบๆ ตัวมีแต่ความสนุกสนานจนไม่อยากจะสนใจเรื่องพวกนั้น

ผู้หญิงกว่าค่อนงานพยายามให้เขาเลือกหนึ่งในนั้นหรือพร้อมๆ กันก็ได้เพื่อจบลงบนเตียง อีธานตอบรับความเอื้อเฟื้อแผ่ของสาวๆ แบบไม่เกี่ยงงอนด้วยการจับและสัมผัสร่างกายทุกคนที่เสนอให้ แต่ไม่มีใครพาเขาไปถึงเตียงได้

พอเป็นเช่นนั้น จากที่แยกกันทำงาน แข่งกันเรียกร้องความสนใจ ดูเหมือนจะเกิดความร่วมมือขึ้นเงียบๆ อีธานรู้สึกได้เพราะกำลังแย่งที่ถูกรุมจับและปลุกเร้าไปทั่วทุกส่วน พวกหล่อนไม่สนใจสายตาใคร อาจเพราะแต่ละคนมีจุดประสงค์เดียวกัน แน่ละว่าที่ผ่านมาคู่นอนของเขา

ไม่เคยถูกยกให้เป็นแม่แต่คนรัก ทว่าผู้หญิงพวกนั้นก็ยอมเสี่ยงราวกับ
มีความหวังอยู่เสมอว่าตัวเองอาจเป็นคนยึดหัวใจอีธานไว้ได้

เสื้อเปียกปอนของเขาถูกมือนุ่มนวลของใครคนหนึ่งถอดออก น้ำ
ในสระเริ่มไม่เย็นอีกต่อไปแล้วเพราะอุณหภูมิร้อนจากร่างกายของ
คนเป็นสิบ

“พิสูจน์ให้พวกเราเห็นสิคะองค์ชายว่าข่าวลือนั้นเป็นเรื่องจริง...
พวกเราพร้อมจะรับมือแล้ว...”

ตัวคนพูดมีหยดน้ำเกาะพรราว เสื้อสีขาวยาวตัวบางแนบติดผิว
ทรวงอกเต่งตมที่เห็นรำไรใต้ผ้าเปียกไม่มีชั้นในปกปิด แวดตาอีธานวาว
ขึ้นเหมือนมีไฟอยู่ข้างใน เลือดเนื้อของเขาเดินพล่าน เขาดื่มน้ำไป
นิดหน่อยแต่ยังไม่เมา พวกผู้หญิงต่างหากที่มอมเมาเขาจนแทบระเบิด

“เราจะไม่ผูกพันกัน” อีธานย้ำกฎเหล็ก

“ค่ะ”

“คุณไม่ใช่เจ้าของผม”

“ค่ะ องค์ชาย”

เสียงคนตอบรับสั้นพรวด ไม่ใช่หนึ่งแต่เป็นสามคน ชาย ขาว และ
ตรงหน้า ทุกคนเนื้อตัวเปียกปอนแทบไม่มีเสื้อผ้าปกปิดกาย ส่วนชั้นที่
เหลือไว้ก็เพียงเพื่อกระตุ้นให้อีธานเป็นคนเกี่ยวออกไปเท่านั้น

“ดี ผมชอบคนเข้าใจอะไรง่าย ๆ”

อีธานเอ่ยชมก่อนซุกมือไปหน้าลงเคล้าชอกคอคนตรงหน้าเรียก
เสียงครวญ อีกสองคนกอดประคบอย่างไม่ยอมแพ้ คนหนึ่งบดเบียด
เนื้อตัวเข้ากับเขา อีกคนลากมือผ่านต้นขาเข้าสู่กลางลำตัว

ลมหายใจของทั้งสี่ที่กระชั้นและหนักหน่วง การปลุกเร้าอารมณ์
กันและกันแทบจะถึงจุดสิ้นสุด ผู้หญิงที่เหลือรอคอย บางคนแข่งซักให้
อีธานสลัดพวกนั้นทิ้งและหันเหมาหาคนถัดไป

การแข่งซักเป็นผล...แต่เพียงครั้งเดียว

ท่ามกลางกระแสอารมณ์ปั่นป่วน มีบางอย่างวนเวียนรบกวน อยู่ในสมองอีธานไม่เล็ก เขาค่อนข้างหงุดหงิดกับมันจนไม่อาจสนุกกับ วังวนพิศวาสได้เต็มที่

“องค์ชาย...”

ผู้หญิงในอ้อมกอดประท้วงเสียงพรวด สบตาเขาอย่างสงสัยเมื่อ แรงบดจูบหยุดชะงักลงกลางคัน

อีธานจ้องมองดวงตาสีเขียว มันสวยก็จริงแต่ถูกรบกวนด้วย ดวงตาดำขลับอีกคู่ตลอดเวลา เขาผลักผู้หญิงทุกคนออกห่างตัว ขึ้น จากสระโดยไม่สนใจเสียงเรียกหา ท่าทางเขาจะบ้าไปแล้วที่ทำไมเพียง กอดจูบเพราะเอาแต่นึกถึงผู้หญิงคนหนึ่ง!

“แซมเปญลัสก์แก้วมัยคะ”

พนักงานเดินเครื่องดื่มในชุดนางกระต่ายสุดเซ็กซี่ถือถาดมา หยุดดักหน้าเขาก่อนจะเดินถึงบาร์เครื่องดื่ม

อีธานคว้าแก้ว กรอกแชมเปญลงคอ ตั้งใจว่าจะปิดภาพรบกวน จิตใจออกโดยเร็วและสนุกกับคืนนี้เต็มที่ให้สมกับที่นานๆ ครั้งจะหนี ผู้ติดตามได้ แต่ภาพต่างๆ กลับเลื่อนรางและมีดับลงอย่างรวดเร็ว